בס"ד "הדף היומי לתולדותנו"

יום **א'**, **י"ב** ב**מנחם אב** תשס"ג (**10** ב**אוגוסט**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

עכשיו שחלפו ימי "בין המְצרים", ימי הפורענות המסתיימים בתשעה באב, נכנסנו ל**תקופת הנחמה**, תקופה של שבע שבתות המביאים אותנו ל**ראש השנה** הבעל"ט. בשבת של כל אחד מהשבועות הללו קוראים במפטיר מהנביא **ישעיה**. שבכל השנה כולה מפטירים בנביא מעניין ה**פרשה** שקוראים בתורה באותה שבת, אלא אם יש באותה שבת עניין מיוחד של חג ומועד. אז מפטיירין בנביא מעניין **היום** ולא מעניין הפרשה.
הימים לאחר תשעה באב נקראים "**שבעה דנחמתא**" על-שם הפטרות הנחמה שקוראים ב- 50 ימים אלה. עוד סימן לאופי המיוחד של ימי הנחמה, בהם ה' קורא לעמו לחזור אליו, הוא בחודש אלול, חודש הסליחות והרחמים - "**א**ני **ל**דודי **ו**דודי **ל**י".

***

היום, **י"ב ב<u>מנחם אב</u>**, **נפתח הקונגרס הציוני הכ"ג** (ה- 23) בירושלים, בשנת תשי"א (-1951 5711) בפעם הראשונה בישראל. הוא המיר את **תכנית באזל**, שקראה להקים בית לאומי, ב**תכנית ירושלים**, הקוראת לביצור המדינה. כינונה של מדינת ישראל היה נקודת מפנה בתולדות הציונות. הגשמת אחד מיעדיה העיקריים של התנועה הציונית הצריכה הגדרה מחדש של מטרות הציונות. תכנית ירושלים תשי"א הגדירה הן את המטרות והן את דרכי הפעולה. התכנית קובעת כי תפקידי הציונות הם ביצור מדינת ישראל, קיבוץ גלויות בארץ-ישראל, והבטחת אחדותו של העם היהודי. [תאריכון מרכז ההסברה\מבחר ערכים בתולדות הציונות]

***

ברוח של נחמה וברוח של בנייה - סיפור של שני אחים...
לפנים בישראל היו שני אחים, הבכור היה עירירי והצעיר היה בעל אשה ואב לשלושה ילדים קטנים.
שני האחים היו עניים ולהם אין כל, מלבד חלקת שדה אשר ירשו מאביהם.
לא חפצו האחים לחלק ביניהם נחלתם, כי אהבו איש את רעהו ועבדו את האדמה יחד. אחרי הקציר ספרו את האלומות וחילקו אותן ביניהם חלק כחלק. עשו מהם שתי ערימות כל אחד על יד אוהלו.
באחד הלילות אחרי הקציר, שכב האח הבכור לישון על יד ערימתו, אך שנתו נדדה. הוא חושב על אחיו. 'אחי הוא בעל אשה ובנים ועליו לדאוג לכל מחסורם. להאכילם ולהשקותם, להלבישם ולהנעילם. ואני הולך עירירי בלי אשה ובלי בנים. למה זה אני לוקח מהתבואה חלק שוה עם אחי? לא טוב הדבר אשר אני עושה.'
הבכור קם ממשכבו, לוקח מספר אלומות מערימתו ושם בערימת אחיו.
באותו לילה נדדה גם שנתו של אחיו הצעיר וגם הוא חושב: 'צר לי על אחי ההולך עירירי. לי יש בנים ולעת זִקְנתי כאשר לא יהיה בי כח לעבוד, יכלכלוני בניי. אך אחי, מה יעשה כאשר יזקן?'
הצעיר קם ממשכבו, לוקח אלומות אחדות מערימתו ושם אותן בערימת אחיו.
ביום המחרת בבוקר ראו האחים והנה – ערימותיהם גדולות כשהיו, ומספר אלומותיהן לא חסר מאומה ויתפלאו מאד! אך לא הגידו איש לאחיו דבר.
בלילה השני עשו האחים עוד פעם מה שעשו אמש.
אך בלילה השלישי, נפגשים האחים באמצע הדרך... ונופלים איש על צוארי אחיו.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום **א'**, **י"ב** ב**מנחם אב** תשס"ג (**10** ב**אוגוסט**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ה' יתברך ראה את מעשה האחים, ויברך את המקום שבו נפגשו, ובאחרית הימים בנה שלמה בן דוד במקום הזה את **בית המקדש** – הוא הבית אשר ממנו יצא שלום ואחוה לכל העולם.

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל